

Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et Justitiæ, Sive Decisivi Discursus

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque omnibus in utroque Foro ...

De Legatis, De Successionibus Ab Intestato, De Renvnciationibus

Luca, Giovanni Battista de

Coloniae Agrippinae, 1690

Disc. VI. Tudertina successionis. De Statuto Tudertino excludente fœminas propter masculos, an procedat in successoine clerici, quamvis contentio sit inter solos laicos; Et de bonis extrà ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74076](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74076)

cisam ab omnibus, vel passim probatam ab omnibus, vel Traditionem quandam, vel Canonistarum communem theoriam, vel constantem multorum opinionem, dicunt in terminis Azorius, Blanchettus, Bursatus, Corta, Molina, Menochius, Ripa, Roch. de Curijs, Sfortia Oddus, Socinus senior. Et per totam Italiam vigere aiunt Cynus, Iacobus Philippus Portus, Laurus de Palaijs, & Tamburinus. Item hanc opinionem esse nixam ratione clara, certa, indebitata, evidentissima, parente ad sensum, solidissima affirmant Afflictus, Arnaldus Feron, Flau. Tortus, Mangilius, Socinus senior, Socinus iunior, Tamburinus, Redenasus, Prillus. Nec unquam revocaram in dubium, & nephas esse in sua patria ab hac recedere, attestatur Redenasus. Esse verò communem & veriore, magis communem præter prædictos Doctores asserunt, & alij illis addendi, videlicet Aretinus, Antonius de Burrio, Argelus, Azorius, Balthasar Tomaxius, Brunus Aftensis, Carpanus, Cephalus, Decius ipse, Gabriel, Hodierna, Mandellus, Io. Bapt. de S. Suenino, Mandosius, Martia, Merlinus, Pareus, Viuius, Veginus. Contrariam autem opinionem, Communiter improbatam, periculosam & perturbatricem familiarum? Inolerabilem & iniquam laicis. Aduerterunt, Canalcanus, Laderchius, Mandosius, Mercenda, Paulus de Castro, Redenasus. Immo esse sine Ratione pronunciauit Tamburinus? postremo esse contra omne iuris & æquitatis debitum pronunciauit Summus ipse ac Max. Pontifex Gregorius XIII. Quorum loca, & verba supra in Cathalogo retulimus.

TUDERTINA
S U C C E S S I O N I S
P R O
BEATRICE DE ODDIS
C U M
F R A T R E.

Responsum pro veritate.

De Statuto Tudertino excludente feminas propter masculos, an procedat in successione clerici, quam vis contentio sit inter solos laicos; Et de bonis extra territorium, an & quando veniant sub Statuto, ubi præsertim accedat morientis voluntas.

S U M M A R I U M.

- 1 **F**acti series.
- 2 **Q**uod Statuta exclusiua feminarum exigant copulariã subiectionem personarum, & bonorum iuxta opinionem Curia Romana.
- 3 **E**adem opinio tenetur in Regno Neapolitano ubi rarus est vsus Statutorum, & consuetudinum particularium.
- 4 **L**oca montium, & similia jura circumscribuntur loco & censentur Vrbi, vel Civitatis Metropolis.
- 5 **D**eclaratur conclusio, de qua num. 2. ut procedat

ab intestato, secus autem condito testamento.

- 6 **Q**uando statutum porrigatur extra territorium ratione voluntatis testatoris.
- 7 **V**t declaratio de qua numer. 5. procedat etiam respectu legitime, & quod legitima possit tolli per Statuta.
- 8 **A**n & quando femina exclusã, censatur per testatorem restituta sicuti, ut cesset statutum per testamentum.
- 9 **D**e legitima filij naturalis legitimitati per rescriptum.
- 10 **D**e duplici questione cadente in materia exemptionis Ecclesiasticorum ab his statutis.
- 11 **D**e concursu per sona ecclesiasticæ alias per statutum exclusiue remissive.
- 12 **A**n successio clerici defuncti inter laicos regulanda sit iuxta Statutum, vel potius de iure communi.
- 13 **D**e rationibus ob quas attendi etiam debeat Statutum.
- 14 **E**t quando istud cesset.
- 15 **Q**uod etiam clericorum morientium voluntas reguletur à Statuto, & de ratione.
- 16 **Q**uomodo Consulentes debeant se gerere.

DISCURSUS VI.

Condito per N. de Oddis clerico in minoribus testamento, scripto heredem filio masculo, relictis Beatrice femina scuti 500. quibus, ac dote iam sibi nuptæ constituta, eam contentam esse voluit; Cum dictus testator bona notabilis valoris possideret, partim in territorio Tudertino ejus patria, partim vero alibi, præsertim plura loca montium in Vrbe; Hinc dicta filia femina, præntentionem excitavit super legitima supplemento, non obstante statuto Tudertino feminarum exclusivo propter masculos, illud etenim tripliciter non intrare prætendebatur; Primo nempe quia agebatur de successione clerici Statuto non subiecto; 2. quia sub eo non cadebant bona extra territorium; Et 3. quia ob particulare institutione de dicta femina factam in testamento pro omni, & toto eo, quod etiã ex causa legitime prætere posse, ita censetur eã restituisse sicuti, & consequenter quod cessante statutaria exclusione, subintraret ius commune, quod, nulla data sexus discretionem, filijs legitimum defert. Atque super his ex parte ejusdem feminae pro veritate consultus fui, ad effectum deliberandi, an deberet cum fratre litem prosequi, vel potius quamdam honestam oblatam concordiam amplecti.

Respondi quoad bona extra territorium, consistentia in toto, vel pro maiori parte in locis montium Vrbi, quod licet in discussiva ratione, non improbabiler dici possit, ut etiam hæc sub statutaria dispositione, cui subiaceant tam defunctus, quam successores, venire debeant, ubi præsertim accedit expresse declarata voluntas morientis, ex ijs, quæ ponderantur in *Lanen. disc. 4.*; Attamen cum ageretur de causa tractanda in Statu Ecclesiastico coram Gubernatore dictæ Civitatis, atque in gradu appellationis in Curia, vanum erat hoc opus assumere, cum Rota, & Curia sequatur diversam opinionem super necessario copulativo concursu vtriusque subiectionis, personarum, & bonorum sub eodem Statuto, adeo ut neque admittatur combinatio Statutorum vtriusque loci idem disponentium, quia nempe tam in loco personarum, quam loco bonorum idem adamussim vigeret statutum.

statutum, cum neque id sufficiat, ex ijs, quæ cæteris relatis plene habentur, firmata per Rot. apud Merlin. decis. 352. & 426 repetit. decis. 177. par. 5. & dec. 68. par. 6. recen. ac etiam decis. 144. & 290. par. 8. Et in inditiduo huius Statuti Tudertini dictum fuit in Tudertina successione coram Melio decis. 256. par. 11. recen., & in alijs, quoniam hoc iure passim vivitur in Curia, adeo ut sit conclusio, quæ hodiè præsupponatur, aliamque disputationem non admittat.

Eandemque recepisse videntur Tribunalia Regni Neapolitani occasione agendi de consuetudinibus Neapolitana Civitatis cum alijs nulli, vel nimium rari sint huiusmodi questionum casus in alijs ejusdem Regni Civitatibus, & locis, dum ibi Statutorum usus non habetur, sed benè aliquis licet rarus usus consuetudinum, ut de illa Baven. in proposito successione filiorum in dote advertitur sub tit. de dote disc. 104. & 105.

Prout extrâ controversiam est hodiè, ut loca montium, vel similia jura cum Principe, circumferantur loco, ac censentur de territorio Civitatis Metropolitanæ, si vè illius, in qua eorum erectio facta est, atque destinata solutio ibique fiat contractatio, quamvis effectus destinati à Principe consistentes frequentius in gabellis, alijsque redditibus publicis, sparsi essent per vniuersum Regnum, seu Principatum, vt firmatur per Rotam apud Merlin. d. decis. 352. num. 38. repetit. decis. 177. par. 5. recen. apud Buratt. decis. 474. num. 12. par. 8. recen., alijs apud Roiss decis. 66. num. 10. & in alijs, & probat etiam Rovit. super pragmat. in rubr. seu pragmat. 1. de iurib. & exalt. fiscal. num. 66. & 80. & infra disc. 40. ex num. 214.

Dicebam tamen, ut retenta etiam ista opinione, super vtraque cupulativa subiectione personarum, & bonorum, à qua in Curia temerarium esset hodie recedere, si vè illam sub disputationis trutina reducere: Illa rectè procederet in casu mortis ab intestato, quo casu lex fingit, ut moriens censetur suam voluntatem adaptare ad limites necessitatis, ac subiectionis, et consequenter cum lex particularis non obliget nisi intra suum territorium, dici potest quod extra illud censetur moriens voluisse se regulare cum dispositione iuris communis, cum qua ibi procedendum est, ad instar eorum, quæ habentur proxime infra super alio puncto ratione clericatus, personæ morientis.

Secus autem vbi hæc ratio cesset, quia nempe moriens expressè eius voluntatem in contrarium declaret, quod scilicet decedere voluerit, atque in eius bonis succedi ad normam statutariæ dispositionis, vt in præfenti fecerat, dum ad formam Statuti, solum masculinum hæredem scripserat, fœminam vè dote contentam esse voluit, solum benevolentia gratia quoddam particulare legatum relinquendo, quod comparatione successione erat quid satis modicum, Isto etenim casu probabilius videtur, vt veniant omnia bona etiam extra territorium non in ratione auctoritativa, seu iurisdictionali ipsius Statuti quod extra proprii territorij vires porrigi non potest, sed in ratione voluntatis ipsius morientis juxta ea, quæ cæteris relatis habentur firmata per Rot. apud Merlin. decis. 447. repetit. dec. 355. par. 5. recen. num. 13 cum seqq. in proposito agendi de Statuto Urbis 142. per quod filij in conditione positi censentur vocati, ut attendendum veniat etiam in testamento forensis, qui in Urbe testetur, si vè in bonis extra territorium, ex dicta ratione vt id non proveniat à potentia, vel operatione Statuti, sed à voluntate morientis, vt in

sua materia sub tit. de fideicommissis.

Et quamvis in contrarium urgeret, ut id rectè testandi, ac disponendi facultatem, adeo ut nullo militante potestatis defectu, sola eius explicita, vel implicita voluntas attendenda veniat, Secus autem isto casu, in quo agatur de legitima filiorum de necessitate debita, adeo ut neque volens pater possit eam minuere, vel alterare, cum tunc dicta ratio voluntatis in nihilo operatina videatur.

Adhuc tamen mihi probabilius videtur, vt id ob stare non deberet, quoniam Statutum ita operatur circa personam, illam scilicet dispensando à dicta obligatione, quam altera lex postiva inducit, eamque constituendo in statu libertatis disponendi, cum tunc non sit disponere de bonis extra propriam Ditionem existentibus, sed sit qualificare personam disponentis, illique stud onus, seu vinculum adimere, quod de jure positivo hinc potest, non videtur amplius hodie cadere sub quatuordecim, ut aduertitur pluries sub tit. de legitima, & de conditionibus presertim disc. 10. vbi habetur quod licet aliqui DD. crederent, vt legitima vixit de jure naturæ in ducta per Statutum tolli, vel tamen non possit, attamen inter fabulas reponi meretur, cum id in jure civili dicatur per quemdam loquendi modum capiendi jus nature pro illo naturali instinctu, quo moventur homines ad filiorum educationem, eisque alimenta suppeditandum, quorum loco legitima successit, que propterea ad summum juris naturæ dici potest in filijs alij de non provisus, neque modum sibi comparandi victim habitibus, adeo ut negando alimenta esse potest necationis, secus autem erga filios qui cum bonis proprijs, vel cum proprio labore, & industria huiusmodi provisionem habent, ac etiam circa quotam, vel modum, cum id totum proveniat abloque dubio à jure civili, cui derogare potest jus municipale, quoties legitima auctoritate conditum sit, ut in dicta sua sede latius habetur.

Fortius autem hæc procedere advertebam ex duplici circumstantia; Primo scilicet plures infirmo atæ rationis, quod huiusmodi Statuta nostris statibus adaptata sint, atque non corrigant jus commune civile, sed potius declarent quod illud ab initio in hac parte noluerint recipere; Et secundo quia etiam in loco bonorum idem viget jus capiendi combinationem utriusque Statuti patres non in ratione auctoritativa, & jurisdictionali, quando morientis voluntas incerta sit, sed in ratione benignæ interpretationis pro dicta libertate tribuenda morienti, ut cum ejus filijs qui Statuto patriæ quoque subditi sint ad istius normam, etiam de bonis extra territorium disponere possent.

Quo vè ad alterum punctum agnitionis suam, mediante dicta particulari institutione facta sub præcepto, ne aliud prætereundere possit, patres contra ipsam fœminam requirentem Responsum eisdem rationibus, & fundamentis, de quibus supra de legit. & de rati. disc. 4. vbi habetur, ut conclusio quod huiusmodi Statuta procedant ab intestato, non autem contra testamentum, per quod potest patres cessare facere statutariam dispositionem, atque fœminam à Statuto reputatam extraneam, restituere suitati, ut potest fundata in voluntate parentis, rectè procedat ad istius limites, & quatenus ista statutariæ dispositioni adverteatur, unde constat quod ab ea moriens recedere voluerit, Scius autem ubi cum illa se potius conformet, quamvis juxta Notariorum inceptas cautelas, legitima mentio fiat, cum id fieri soleat ad superabundantiam.

De LU
de
Testament
et stat
9VI
9

tantiam, atque ad majorem testamenti validitatem, ideoque inducta ad unum finem, operari non debent alterum omnino diversum, immo oppositum, neque voluntas trahenda est ultra id, quod ipsa sit.

Potissimè verò, quoniam ista cautela in proposito non incongrua fuit, ob dictam existentiam bonorum extra territorium, quorum respectu dubium cadere poterat, an ad limites juris communis ob filie præteritionem, testamentum corrumpere posset, nec ne, & consequenter legaliter, ac naturaliter omnino improbabile videtur, ut ista cautela talem effectum operari debeat, cum solum in ijs, quæ pendunt à voluntate ejus, qui poterat nihil relinquere, voluntas attendenda sit ad ejus limites, & non ultra; Ad instar eorum, quæ eodem titulo de legit. & detraçt. habentur circa dispositiones, quæ fiunt cum naturalibus legitimatis per rescriptum, cum clausula sine præjudicio venientium ab intestato quoniam ita pater habitatus est sub lato, juris civilis obstaculo, aliquid eis relinquere ac etiam totum, quando filiorum legitimorum, & naturalium existentia non obstat, sed nolens non tenetur, nisi ad id, quod ex causa alimentorum eum obligat æquitas canonica, quoniam si in aliquo eos instituat eum expressione pro consueta cautela pro omni, & toto eo &c. etiam pro legitima, non per hoc in istius necessitate constitutus censetur, ut ad supplementum actio competat, sive quod onera, & conditiones rejici valeant, quoniam qui potest nihil relinquere, multo magis potest relinquere minus, vel qualificatè, ut eod. tit. de legitima disc. 12.

Demum quoad tertium punctum clericatus, an, & quando per illum cessent hujusmodi Statuta; Cum aliqui ex parte ejusdem scemina, vel ejus viri desuper consulti, multa cumtassent in hac materia non comprehensionis clericorum sub statutis laicalibus, & præsertim firmata in dicta alia Tuderina coram Melrio decis. 236. par. 11. rec. & in Bonon. de Zanis coram Bichio decis. 349. eadem p. 11. reperit. inter illas Bichij decis. 625. & decis. 18. post Zuff. de legit. process. & similia; Hinc proinde advertendam, quod in hoc proposito duæ cadunt diversæ quæstiones; Una est ubi persona exclusa per Statutum, contendat de successione sibi aliàs de jure communi debita, ut statuta exclusione non obstante, adhuc sibi debeat, ob clericatum, vel ecclesiasticam qualitatem, ob quam Statuto excludenti non subjaceat, ut frequentius in hujusmodi statutis exclusivis contingere solet in sceminis, quæ reperiantur moniales; Et altera ubi successione quæstio, sit quidem inter laicos Statuto subiectos, sed defunctus de cujus successione agitur sit clericus, vel aliàs à Statuto exemptus.

De prima agunt mox allegatæ decisiones, & alia similes, eaque non cadebat in hac facti specie, à qua proinde erant extraneæ, atque de ea agitur dis. præced. De altera verò in præsentia agebatur; In qua dicebam, quod licet Rota apud Orthobon. dec. 149. hodie in Curia recepta, & cum qua posthæc scripta processum fuit in Urbinate successionis 11. Maji 1668. deinde confirmata coram Taja & in aliis sequuta sit opinionem negativam Imole, & sequacium, ut scilicet in successione clericis non intrent hæc Statuta, quamvis contentio sit inter laicos, ex illa unica ratione præsumptæ voluntatis morientis, quod scilicet censetur voluisse ejus successorem regulari juxta ordinem juris communis, cui ipse subjacebat, non autem statutarium, à quo exemptus erat.

Adhuc tamen ista opinio retenta, cessabat

applicatio, stante diversa voluntate, ut supra per testatorem explicata, dum ita illa simplex juris præsumptio, quæ juxta dictam opinionem, personis à Statuto exclusis affluit, cessat per contrariam probationem, cui sine dubio præsumptio cedit, ut admittit idem Mantio. de concess. lib. 6. tit. 7. num. 10. in cujus auctoritate potissimum in dicta decis. 149. Orthobon. magnum sit fundamentum, atque advertitur in alia Tuderina sub tit. de testam. disc. 25, ubi quod etiam testamentum imperfectum, seu alias invalidum ad hanc probationem inducendam sufficit, ex regula quod etiam ex actu inutili voluntas probatur, multo verò magis illa ambigua declaratur; Unde propterea denuò reflectendo ad resolutionem, de qua in dicta alia Tuderina, intellectus illi acquiescere non potest neque percipere ejus probabile fundamentum.

Verùm ubi nullo condito testamento, nullaque alia facta animi declaratione, ageretur de successione morientis ab intestato, quamvis clerici, vel aliàs à Statuto exempti; Adhuc mihi semper probabilior visa est altera opinio, quam eadem decisio 149. Orthoboni, fatetur esse magis communi DD. calculo receptam, multas ibi cumulando auctoritates eam firmantes; Tum ex deficiente ratione exemptionis Tum claris ex assistentia verisimilis voluntatis ejusdem morientis.

Quatenus enim ad deficientem rationem pertinet, ponderabam quod potissimum fundamentum tenentium opinionem clericis, & ecclesiasticis favorabilem, quando ipsi ad laici defuncti successione concurrunt, consistit in eo quod spectandum non sit initium seu status præcedens clericis vel ecclesiasticis, in quo dum esset laicus in instanti nati-vitatis lex laicalis exclusionem impressisset, ut DD. laicali, seu Civilistæ tenent, sed attenditur præsens quando successio aperitur, ex deductis dicto disc. præced. Ergo ex regula quod quisque juris &c. sive ex altera secundum naturam &c. idem dicendum est in præsentia, ut attendi non debeat status, seu qualitas antiqua bonorum, sed illa de præsentia quando successione quæstio agitur, de quo tempore, ob annihilationem prioris possessoris amplius in rerum natura non extantis, bona sunt in statu laicali, si laicis in simul contententibus eorum successio delata est.

Item quia si bona etiam defuncto clerico, delata laicis, in quorum dominio saltim habituali, vel in facultate esse dicuntur, quinimò etiam in actuali, post agnitionem, quæ illico hunc effectum operatur (dum Judicis declaratio super pertinentia nihil de novo inducit, sed quod à principio jam existeret declarat) prioris possessoris exemptionem retinerent, ita sequeretur quod deberent esse exempta etiam ab oneribus laicalibus, atque à Judicis laici jurisdictione, cujus contrarium verius est, atque quotidiana praxis omnium Tribunalium docet; Atque ita de manifesto errore convinci videtur ratio plene expensa præsertim per Syrd. dec. 20. num. 10. & seqq. quod. Lita esset per indirectum sub-jicere clericum legi laicali, cui subesse cogatur, quoniam eo defuncto, atque annihilato, ejusque dominio resoluta, quoties ejus voluntas non resistat, nil defuncti interest, an una, vel altera lex in ejus successione servetur.

Tunc etenim ista ratio considerabilis esset, (ut alibi quoque advertitur) quando Statutum ita personam exclusam inhabilitaret, ut neque ex testamento bona obtinere posset (ut ex. gr.) contingit in legibus, & Statutis forensium inhabilitatis, quoniam ita esset admittere clerico libertatem alias sibi

sibi competentem de ejus bonis disponendi; atque lex laicalis ita ligaret ipsum clericum adhuc viventem, illum privando de libertate, eumque cogendo ad disponendum cum personis a Statuto volitis, Cessante autem ista ratione, non videtur quae probabilitas id suadere possit.

Urget etiam pro alia opinione probabilis voluntas morientis, quoniam ex deductis *sub tit. de dot. disc. 22. § 143. ac alibi*, quamvis clerici non subiaceant Statutis laicalibus subiectione passiva, non tamen eis prohibetur eorundem Statutorum usus in ratione activa, & privilegiativa, qualis videtur iste, ut potius agnati succedant pro conservatione bonorum in familia, cum id (ex insinuatis pluries) magis adaptatum sit hujus regionis moribus naturalibus, qui per clericatum non amittuntur, nec mutantur; Atque notoria praxis docet, quod etiam clerici, & quae a laici amant propriam agnationem, & familiam, ut advertitur per eundem *Surd. conf. 554. num. 14. § seqq.*, (& utinam non magis); Et consequenter ista ratio praesumptae voluntatis pariter corrui, immo retorquetur; Unde propterea extensor dictarum decisionum *Urbanaten.* tenaciter hanc diversam tenet opinionem, dum in eisdem ita proprium testamentum ordinat, Atque de me ipso quoque fateor, quod ubi agnatos in gradu successibili habere, potius istos vellem successores, quam proprias forores moniales, vel cognatos in gradu longe proximiori, ita generaliter impellente natura ex Italia moribus, ut in dies docet fideicommissorum, ac majoratum ordinatio praesertim in casu, de quo *sub tit. de fideic. disc. 25. cum ejus annotationibus in supplemento*, quoniam si quae ratio favore proximiorum de sanguine adaptabilis est, eatenus intrat, quatenus ficta, seu artificialiter cognati proximiores fiant agnati, & non alias, ut ibi ponderatur, ideoque opinio, quam Rota tenet, plausum alibi non habuit, neque retineri potest, sed ab ea recedi debere sperandum est, cum ipse naturalis discursus, atque communis usus nimium adversentur; Neque ecclesiastica immunitas in hoc aliquid commune habet, nisi quatenus lex laicalis, clerici morientis voluntatem prohibeat ut supra.

16 Ex his autem patet, quod in omnibus respondi contra eum qui meam operam, requisierat quamvis in contrarium urgerent pecunia per eam tradita, magis verò nimia benevolentia erga virum, ut ita facilis redderetur concordia cum fratre atque acerrima preparata liti occurreretur, ut sequutum fuit; Utinam verò frequenter per hujus facultatis professores id practicaretur, quodque modici turpis lucri gratia ad lites etiam indebitas praesertim inter conjunctos, non adhortarentur, atque provocarent eos, qui eorum consilium petunt.

TUDERTINA SUCCESSIONIS

P R O

CATHARINA DE PISENTIS.

Responsum pro veritate.

De eodem Statuto Tudertino excludente matrem ab intestata successione filii, ob remotiores agnatos, an valeat; Et an

statuta disponentia de successione ab intestato, procedant in successione intestabilis; Et quid in hoc operetur voluntas patris pupilli, de cuius successione agitur.

S U M M A R I U M.

- 1 *Fili series.*
- 2 *Statutum excludens matrem inquam est irrationale.*
- 3 *Loquens de successione intestata, non procedit in successione intestabilis.*
- 4 *Contrarium ejus de quo num. 2. quod habetur a non sine odiosa.*
- 5 *Et contrarium ejus de quo num. 3. ut procedat, etiam in successione intestabilis.*
- 6 *De usu loquendi in hac materia attendendo.*
- 7 *De rationibus, ob quas verior sit opinio de qua num. 5.*
- 8 *Magis legis praescripto digni sunt intestabilis quam restabile.*
- 9 *De provisionibus circa intestabilis.*
- 10 *De ratione ob quam in verbis non est grammaticali immorandum non est.*
- 11 *An statuta disponentia favore agnatorum propter feminis agnatis.*
- 12 *Femina agnata veniunt ad fideicommissum agnativa defectus masculis.*
- 13 *Quod conclusio de qua num. 5. cesset accedente voluntate patris defuncti.*
- 14 *An & quando a fideicommissio in casu delicti inferatur ad casum mortis.*

D I S C U R S U S VII.

PETRUS, Instituto Angelo filio in pupillari aetate constituto, sub tutela, & educatione Catharinae uxoris, & matris respectivè, vitam ei substituit in casu delicti, eamque ab initio usufructuam reliquit; Cumque in eadem aetate pupillari, praescripti Angeli obitus contigisset, super illius dicta Catharina matre, & Namita; Hinc inter illos ortus est successione controversia, cui causam dedit Tuderinae civitatis Statutum *distinctione 2. ubi*, per quod mater ab intestata filii successione excluditur per agnatos, quorum appellationes, in eodem Statuto declaratur, venire foretrem, & amitam; Super qua controversia Aliqui ex parte dictae Catharinae matris consulti, responderunt ejus favore, ex duplici fundamento; Primo nempe ob dicti Statuti invaliditatem propter ejus iniquitatem, ac irrationabilitatem excludendi matrem à successione filii successione ex individuali auctoritate *Bald. conf. 58. lib. 5.*; Et secundo quod cum illud ita disponenter de successione morientis ab intestato, libeum habere non deberet isto casu, in quo agitur de successione intestabilis juxta opinionem *Bald. conf. 232. num. 2. lib. 4.* quam plures sequuntur plenè, ac elaboratè collecti per *Andream. contr. p. 10.* ubi proficitur cum illo ordine litanie, qui pro quodam moderno nunquam mihi placito stylo introductus est sexaginta tres Auctores referre hanc opinionem tenentes, quorum plures collecti habentur apud *Gabr. de Status. conclus. 1. & in puncto hujus statuti Tudertini Bald. seu verius in de de melia apud eum conf. 133. n. 3. lib. 4.*

Desuper autem ex parte ejusdem Catharinae pro veritate consultus; Respondi, quod neutrum ex his fundamentis pro meo iudicio sufficientiam haberet; bene tamen probabilis est successio debita esse.